ית) ומבואר מכל כאמור דע"ג לא מכני בשחרור כמש"כ ריטב"א קדושין כ"ג בפשיטות, אבל לטנין זכיית ממונו כוא פלוגתת כפוסקים דלדעת רמיים מכני ואפשר דום גם דעת ריית, אבל דעת ברמב"ם דלא מבני שום קנין לענין ממון, חב נראב גם דטת רמב"ן ורשב"ת, וכש"ך יו"ד סרי רס"ו ס"ק מ"ד כביא דעת רמיים וראוי כים לכביא דעת כרתביים פיים מכייע כייג דכלל אמר כ"פ וקנו מידו בדין אחד ומבואר דלא מכני אף לענין ממון ועוד דכי שם דיולא בגי דברים ומכן ראשי אברים וכר״מ פסק דלריך ב"ש ביולה בר"ה וחין יליחת ר"ה רק לשנין ממון, וע"כ כה דכתב אבל לא בחליפין ביינו אף לענין ממון, ואי שער פסול מבני לענין

אלא באומר לשליח עלי מענייק וזכה לעבדו הפשר דסחמא זכה לממונו קאמר מסכרה דברי תר חיג אי וליינג

ממון אין זה אלא בפירש בהדים דנותן לו שערא שיזכה בו ממונו

אבל סתמא לשם שחרור קאמר ואי לא קני איסורא לייק ממונא,

יט) כתב ריטב״ת עמות מ״ו דמשוחרר שקדש בת ישרחל קדם שטבל קדושיו קדושין ויש חולקין, ונראכ לדעכ קמייחא כוח כישראל גמור וכבר כוח חייב בכל כמנות אלא שאסור לבוח בקבל עדיין קדם שקדש גופו בטבילב, ודינו כגר קדם שכביא קנו דממר כריתות חי בי דחסור לבוח בקבל ומשמע דלשחר מילי כוח כישראל גמור, וכוי כישראל כאסור לבוא בקכל דקדושיו קדושין, ונראה דגם גר קדם שהביא קנו קדושיו קדושין וכיימ יבמות מייז בי טבל ועלה ברי כוח כישרחל לכל דבריו וחמר שחם קדש קדושיו קדושין ומסחם לכ אפילו בזמן כבית שלא כביא קנו, וככי נמי במשוחרר קדם עבילה כיון שאיל קבלה כדמסקים שם מייח אי, ואף בהולקים מודים שבוא כישראל לכל דבר אלא דסיע כיון דעדיין אסור בקבל אין קדושיו קדושין, אבל מודים דאסור בשפחה ככל ישראל, וכדאמר יייג אי מפני שמפסידו בשייכ משמע אף קדם עבילה וכן בחיים וחבייח משמע אפרי לא טבל ומיכו רייל כיון דחייב בכל המצות שייכ הוא שובל לקריו וזה מהגי כדאמר יבמות מייה בי, וים לחמום לדעת בחולקין שכי ריעבייה מכה דחמר קדושין סייב בי אלא מעתב כנותן פרועה לשפחתו כר ומאי קושיא נכי דבידו לשחררם אבל אין בידו לעובלם [ואף אם אנסב ועבלם נראב דלא מכני דבשיק דשתב לשם עבילת יכדות] ובגיעין מי ה' לאי בו וכתקדשי דר״מ סבר יש בלי כזכ לי שחרור כרי ואם איתא דקדם פבילב אינב מקודשת אכתי אף אם יש בלי זכ לי שחרור אינכ מהודשת ואפר כשעבלה אח"כ הו"ל כמקדש לאחר שתחגיירי ושתשתחררי דלמחי דמסיק קדושין שם לח חשיב בידו מתרי שעמי משום דמשיקרא בכמה ומשום דאין בידו לקדשה, וכיית ריית לטעמיי דחמר חדם מקוב דשלב"ל חכתי מנ"ל בגמי שם דרבון סברי חין בלי כזכ לי שחרור ת"ל משום דכוח דשלב"ל ועוד דגם לר"מ לריך שיאמר בפירוש לאחר שתתגיירי ולא סתמא, [ער בשעמ"ק ב"ב קמייב אי בסוגר דלכשתלד]. [ער לעיל סר נייח סקייא].

וארה, בדפוס ראשון נשמשה כאן השמסה ברוב הספרים, שנדפסה אח"כ ביבמות בסוביא מרז מרח, וכבר העתקנוה בסוגיא דיבמות שם, לעיל דף רכ"ג ב' דיה מ-ח, ולכן לא העתקנוה שנית כאן, ויעו־ש]

כ) כריתות הי כי כי קחני מדעם דמישרי לחכול בקדשים גר כי קא מייתי קרבן לאכשורי נפשים למישל בקבל בפרש"י ובש"מ משמע דליים רייה ורבק ולכו"ע הסור בקכל והסור בקדשים ובפר רגמיים כי דלרבק אינו אסור בקדשים, אבל לקכל אסור לכו״ע ולקי אמרינן אלא מעחה האידנא דליכא קרבן לא נקבל נרים ואין ר"ל דקרבן שיכוב בגירות דלא אמרו אלא דאסור בקבל אבל כוח כישראל לכל דבר כמשייב לפיל, אלא רייל שיכא אסור לבוא בקבל, ולקי אמרו שיפרים משות ופיי בתר משום שאסור בקבל המיר טפי וכנה נסתיים שמעתא דאסור בקהל, והריימ פייא ממחוייכ כ׳ דאסור בקדשים משום שאינו עדיין מכשרי ישראל ומבואר שם דפסק כתייק ומודה חייק דאסור בקדשים מיהו לא הזכיר בהדיא דחסור בקבל לא כאן ולא באייב משמע דמפרש לאכשורי לבוא בקבל כיינו שיכר מוכשר ומיוחם לכתחשב בקכל ישראל, וכא דאמר אלא משחב באידנא דלוכא קרבן כר ר"ל דנימא דקרבן משכב ולמאי דמסקיט דכחיב לדורוחיכם שמעים דאינו מעכב אלא יחרון קדושה

כוא, ובפי כמשום כי רבנו דלח״ק מוחר בקדשים ואין כקרבן בוב מלום בשלמה ומבוחר שחין בקרבן לבתיר בקבל, ומיכו הזר בי רבנו ופיי דמודה חייק דחסור בקדשים, ונראה דשבד אייל קרבן לחכול בקדשים דחם חיתה דלריך חייכ כוייל למחשב במהוכרי כפורים דככא לא לאכשורי לבוא בקבל כוא, ומיכו לכביבתהרר נראב דאינו אוכל בקדשים עד שיביא קנו דכשתא גמרם גירות דידי ואפייג דעד כשחא כים אוכל מדין עבד מיית כשחא כוא יברה: גמור וראוי לכתקדם בכרלאת דם ומעכבתו, ולדעת כמפרשים דפביר בקבל עדיין אסור בקבל, ויש לעיי לדעת בתפרשים דאכור כדיי לבוא בקבל כלא אין איסור כלל בנכרי זולת זי אומות מכ"ה רב ב"ד של שם גזרו כדחמר פ"ו ל"ו בי, ולם מסתבר דלפנין פרבסים קיימינן משום דין קנאים פוגעין, ודוחק לפרש דלענין לפסול נכבינב איירי, וטיקר כדין שפוסל עדיין בביאתו שכתב בשעמיק ליע דהבים מכויית ליכא כיון דתפשי קדושין וכמשייב לפיל, ומשום זר נמי נכ מסתבר כיון דעד כשתם לה כוי בו היסור זר וער יבמות כיים ה ושם ט"ו כי חוד"ם קסבר, ושיקר כדבר דבומן כבית אסור בכב: ובזכ"ז מותר קשה מנ"ל דמותר בקהל בזכ"ז דבקרא לא כתיב בשיהר בהכל ופי כרית מתישב טפי וליע

כא) יבמות מים אי סכום מבשים לה לסדשמוחל כה, בתר ברבי

דכא ריבייל לית לרי דשמואל ואפיים קאמר מגע: שמו עד וייב חדש וכן רשבייה גופי קהמר דחין משכין הוהו בל־ ופירשו שכוא חק"ח, ונראכ דכא דלא חיקון ביפית שלא יעבנם בשיכ משום שעיקרם בעיכ אף גירותם, ויש לתמום על סריית פים מכי מלכים כיים שכעתיק דברי חייק ולא כעתיק דברי רשבייא כביינ דפסק בפי חי מכייע כוייג דלה כשמוחל, ולפוס סוגין מייד ברי ב"ש פייכ כרשב"ח ס"ל וכמו דנקטו חר בפשיטות, ונרחב דנבה דלא ידע לחלק בין טבילת שחרור לטבילת שבדות וכוי קביה :־ ברייתות אבדדי וביב מוכרח לומר תנאי ביא, ובוי בכרה נפרב דרשב"ה ורבק פליגי בכל טבילת שבדות בין בשל שבדות ובין בב: שחרור, וכוי מפרשים דפליגי בקרא דעבד איש אבל למאי הכביב רים דבסדים תנים לחלק בין טבילת שבדות לשבילת שחרור כיכ ע"כ ברייתה דקתני החד גר וחחד עבד משוחרר לענין טבינכ, נכדי מפרשימ דרשב״ה ורבק דוקה ביפ״ת פליני וס״ל לרשב״ה דכי־ דיפיית מטבילה בעייכ לשם גירות כיים דמטבילה בעייכ לשם בכרית ולשנין טבילת שפחות אייל לכמחין ורבק סברי דלא מאיני היה מבילת גירות בפייכ חחר כל הסדר, ולפייז לכויים אין פובנין כבד

ע"כ וייל דכו"ע לית לכו דשמואל. ס״ב בי לימא בדשמואל קמפלגי כר, יש לער ואפר אי ניה כ

דשמואל ולריך גיש מיים כלא כבר קנם ממונו לכויש יהר ני לרבו ממנו כלום ולמה יכול לכפותו לשתות יין, ולדשת תר ניבר מייב כי דמבעים לף חי חבלה דרבו הפשר דיכול לכפותו בשביי ש אבל למשייכ לפול סקייד לא יחכן זכ, ונראכ לפרש דרייל דפויני אי מכני כפקר בעבד למקני נפשו ונקע מימרא דשמואל דשנירב מפי בגמי.

ולפי זכ לא מלינו במסקנא חנא דאית ליכ כא דבמים: לם ביבמות ולם בחיר ותשחר קר תר גיפין ליש חי דיב אלמכ, ועוד תקשב לשמואל כא דאמר רבי ליים כי אין לי תקב אלא בשטר ומיכו ויל דכא דרבי לא מחניא בי רית ורים תב מקשיט מינם, וכא דאית לר לת״ק דרשב״ג כריחות כ״ד כי דמביכב גיים אוכל בתרומה לייק לשמואל [ואף רשבייג ליים אלא משום בתיים סופו על תחלתו כדאמר חולין לייט בי] דיייל דלא סייל כריי בכ כב) גיטין לייט חי כתפקיר עבדו ילח לחירות ולריך גיב כ

לעי בשפחה שהפקירה ונחעברה וילדה אי הולד כייד גיש דרייל כיון שאין לו לרבה ממונא בגוה אין ולדוחים שלי יברי כולד כאין לו אדון כלל ויצא לחירות גם לשנין איסורא, כגר בר ואין לו יורשין, או דלמא לשנין איסורא קונה ולדוחיה ולריכין ניב ממנו, ונראם דלריכין גיש כדאמר קדושין שיב כי דמישון לא כבי משום מכדות דשמואל לשעמי דכמפקיר שבדו אייל גיש ימכיהר דלמייד לרוך ניים חוששין משום שבדות ואם איתם דכבנים ביי שחרור לכרים חייב לדורות ודמי שין לחוש לשבדות לכריב

ביכית

(22 ים שנים

לעיל ליינ עלמו ויוו לר כנובנ לייח כי כ בקנין מו וחף שים מבל מינ מע"ג דנ ממון דב: מקדם חו שכרי דין דוכו גם ממש ורב תורכ שי מותו למנ יולם לגם זרבי סב מוליחו ל משחררו לחפוטרונ לא מכני לעלמר או לבנו קנו חפוערופו

נס לשחר

בחפשר ו

כשכשחרו

ל) גים דלה נהמ

והמקבל ו

כ"נ מכנ

לוכ לכשנ לקנות הו לקנות חו לקנין שיו כן משוח מע"ג דר בקנין בבי קנין שלם, שמרו של חבירו מע במתנב כ פרשב"ם. המקבל מ חלי נכסיו וחייב יכוו ודעת ריין ניעא, אין כלו כלו

חמרי דכי זכ כזכ מ